

תת"ע (עכו) 11768-06-25 - מדינת ישראל נ' בשיר דכור

תת"ע (עכו) 11768-06-25 - מדינת ישראל נ' בשיר דכורשלום עכו

תת"ע (עכו) 11768-06-25

מדינת ישראל

נגד

בשיר דכור

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[01.02.2026]

כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם

החלטה

1. לפני בקשת הנאשם להורות על ביטול כתב אישום מחמת התיישנות.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום ביום 23.6.25, המייחס לו עבירה מיום 27.4.24 של נהיגה ברכב שנאסר השימוש בו, לאחר שנבדק ע"י שוטר שהוא בוחן תנועה ונמצא כי איננו תקין, בניגוד לתקנה 308 (א) ותקנה 306, לתקנות התעבורה.
3. ביום 30.9.25 התקיים דיון הקראה ראשון, אשר נדחה לאחר שלא הוצג מטעם ב"כ המאשימה הוכחת זימון למבקש. בהתאם, זומן המבקש על ידי מזכירות בית המשפט לדיון הקראה נוסף ליום 4.2.26.
4. ביום 17.12.25 הוגשה הבקשה דן, ממנה עולה כי ביום 2.5.24 שלח המבקש למשטרת ישראל בקשה להישפט בגין הדו"ח נשוא ביצוע העבירה בתיק זה. לטענתו, גילה על ההליך דן מבדיקה אקראית שערך בא כוחו במערכת נט המשפט. לשיטת המבקש, חלפה יותר משנה לאחר הגשת בקשתו להישפט על הדו"ח ועל כן, חלה התיישנות על כתב האישום שהוגש ביום 23.6.25 ויש להורות על ביטולו.
5. המשיבה בתגובתה התנגדה לבקשה וטענה כי יש לדחות את טענת התיישנות. לטענתה, מדובר בדו"ח ידני אשר נמסר לידי המבקש במועד ביצוע העבירה ביום 27.4.24 ובקשתו של המבקש להישפט נקלטה במערכת המשטרית ביום 23.5.24. לטענת המשיבה, הזמנה לדיון נשלחה אל המבקש ביום 16.3.25 במסגרת דואר רשום שמספרו 502877880h4 מיום 23.4.25 מאחר שלא נדרש, כך שלטענתה, לא חלפה שנה מיום שליחת ההודעה ועד אישור כתב האישום ופתיחתו בבית המשפט. לשיטת המשיבה, תקופת התיישנות הינה תקופה של שנה מיום משלוח ההזמנה לדיון ועד אישור כתב האישום.

6. ביום 8.1.26 הוגשה תשובת המבקש, במסגרתה טען כי על פי לשון החוק וסעיף 225 א, ההתיישנות בעבירות בקנס חלה בתוך שנה מיום ביצוע העבירה או מיום הגשת בקשה להישפט, ולא מיום משלוח ההזמנה לדיון, כפי שטענה המשיבה. לטענת המבקש, במעמד דיון ההקראה הראשון, ציין ב"כ המשיבה כי "אין בידיו אישור מסירה" ועל כן לא ברור מהיכן הומצא כעת אישור המסירה, הגם שלטענתו, אישור מסירה זה נעדר תאריך המשלוח. לשיטת המבקש, מערכת דותן אינה ראייה חלוטה, מאחר שאינה קשורה לדואר ישראל אוטומטית, מדובר ברישום פנימי של המשטרה בלבד והיא מתעדכנת על ידי בני אנוש.
7. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.
8. סעיף 225 לחוק סדר הדין הפלילי קובע את מועדי המצאה בעבירות קנס :
"א) עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב); ואולם, בעבירת קנס שהיא עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, ובעל הרכב הוכיח כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27 לפקודה האמורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה למשפט או הודעת תשלום קנס, למי שנהג ברכב אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.
-
- (ב) אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א).
9. סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי: "הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו";
10. תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, שכותרתה חזקת מסירה קובעת כי:
"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 א לחוק ובעבירות קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."
11. לפי תקנה 44 א לתקסד"פ משלוח הזמנה באמצעות דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, מקים "חזקת מסירה" ורואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח; קרי משהוכיחה המאשימה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו. (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולנדי נ' מ"י, [נבו] מיום 21.5.17; עפ"ת (חי') 67571-03-18, אפשטיין נ' מ"י, [נבו] מיום 25.4.18; רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מ"י, [נבו] מיום 20.1.15); עפ"ת 62391-02-19 סויטי נ' מ"י מיום 16.5.2019 [נבו].

12. בעפ"ת (מחוזי חי') 32864-03-25 יצחק מעלם נ' מדינת ישראל (נבו 23.3.2025) שניתן לאחרונה, נקבע כי המועד הקובע לעניין התיישנות- הינו מועד השליחה ולא מועד המסירה:
"בפסיקה נקבע לא אחת, כי המועד הקובע, המקים מחסום דינו מפני המשך ניהול המשפט ובירור האשמה, הוא מועד משלוח ההזמנה לדין, ולא מועד ההמצאה - ר' בעניין זה רע"פ 4967/21 אליהו נחום בע"מ נ' מדינת ישראל (2.8.21); רע"פ 867/18 נתאי נ' מדינת ישראל (4.2.18). בעניינו, נראה כי המשיבה פעלה כדין, שכן ההזמנה לדין נשלחה אל המערער בטרם חלפה שנה מיום שהתקבלה בקשתו להישפט."
13. במקרה שלפנינו, למבקש מיוחסת עבירה מיום 27.4.24 מסוג ברירת משפט שהמחוקק קבע לצידה קנס. המבקש קיבל את הדו"ח ביד במועד ביצוע העבירה והגיש בקשה להישפט על הדו"ח ביום 2.5.24, אשר התקבלה אצל המשיבה ביום 23.5.24. מעיון באישור המסירה שמספרו rc502877880h4, שצורף לתגובת המשיבה, עולה כי הזמנה לדין ליום 30.9.25 נשלחה למבקש לכתובת הדואר שלו בת"ד 00464 פסוטה 2517000, בצירוף מספר תעודת הזהות שלו, ודבר הדואר חזר לשולח (המשיבה) בציון שם וחתימת הדוור והתאריך 22.4.25. כמו כן, מעיון בפלט מתוך מערכת הדותן המשטרית, שצורף על ידי המשיבה כחיוזוק לאישור המסירה, עולה כי סיבת אי המסירה לדואר הרשום שמספרו rc502877880h4 הינה כי לא נדרש. אכן, באישור המסירה שהוגש לתיק חסרה הסיבה בגינה חזר דבר הדואר לשולח, אולם לטעמי לא די בכך כדי לסתור את חזקת המסירה. לפי פסיקת בית המשפט העליון, אין בליקויים באישור המסירה כשלעצמם כדי לסתור את חזקת המסירה, והנטל לסתור את חזקת המסירה מוטל על הנמען. "כלל הוא, כי משהציגה המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדין בעניינו, קמה "חזקת המסירה", לפיה עובר הנטל אל כתפיו של האחרון, להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר, מסיבות שאינן תלויות בו... במקרה דנא, שוכנעתי כי, אמנם, עלה בידי המשיבה להציג אישור מסירה, לפיו דבר הדואר נשלח ממשטרת ישראל אל המבקש, בהתאם לכתובת שנמסרה על-ידו, כאשר דבר דואר זה לא נדרש על-ידי המבקש. במצב דברים זה, עבר הנטל הראיתי אל שכמו של המבקש, ומשלא השכיל האחרון להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידו, לא נפל כל פגם בהרשעתו בדין. אדגיש, בהקשר זה, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, בנוגע לתקינות אישור המסירה שהציגה המשיבה". (רע"פ 8604/15 חנא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.12.15)).
14. בעניינו המשיבה לא התבססה רק על פלט המחשב, אלא זה צורף כחיוזוק לאישור המסירה עצמו שנשלח לכתובתו של המבקש [ראו בעניין זה עפת (ב"ש) 25448-05-22 נועם שמואל זיני נ' מדינת ישראל; ורע"פ 6153/20 טורג'מן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.9.20) שם אישר בית המשפט העליון את קביעתו של בית המשפט המחוזי, כי אישור המסירה שבתיק, על אף הפגמים שנפלו בו, מקים את חזקת המסירה, וכי פלט מעקב המשלוחים של רשות הדואר מחזק מסקנה זו.]. מהדו"ח שצורף על ידי המשיבה יחד עם אישור המסירה והשוואת מספר הדו"ח ומספר השאור הרשום, ניתן להסיק כי הפלט יחד עם אישור המסירה מהווים לראיה למסירה כדין.

15. כמו כן, אישור מסירה שמוחזר לאחר שלא נדרש, מקים חזקת מסירה ומהווה מסירה כדין גם ללא חתימה על אישור המסירה ולכן ההזמנה לדין הומצאה כדין. בית המשפט העליון אישר לא אחת את חוקיותה של "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44 לתקסד"פ, בע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787, 807 (2002) וברע"א 5255/11 הנ"ל, בו קבע כי "בבסיס חזקות המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו ... הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים של המקרים ... המחוקק קבע כי שילוב טעמים אלה מצדיק לקבוע כממצא עובדתי שמסמך שנשלח בהתאם לחיקוק הרלוונטי (...) הגיע ליעדו; ודי בכך כדי לכונן ידיעה קונסטרוקטיבית של הנאשם או החייב על אודות ההליכים המתנהלים נגדו. עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען. אפשרות אחת היא שהנמען שינה את כתובתו בלא לקיים את החובה לעדכן את מרשם האוכלוסין; אפשרות אחרת היא שהנמען לא דרש את ההודעה מטעמים שונים הקשורים בו, ובכללם ניסיון לחמוק מתשלום. בשני מצבים אלה קבע המחוקק כי יש לראות בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. זוהי קביעה נורמטיבית הזוקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר חריג ויוצא הדופן - תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שההמצאה הייתה שלא כדין."

16. המבקש לא נתן כל התייחסות בבקשתו ותשובתו לאי קבלת הדואר בכתובת המבקש ואף לא נטען דבר כנגד הכתובת או מספר תעודת הזהות המצוינים על גבי אישור המסירה. דבר הדואר הרשום לא נדרש על ידי המבקש ולפיכך, המבקש לא הפריך את חזקת המסירה ולא עמד בנטל הנדרש ממנו להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. על כן יש לראות את המבקש כמי שסירב ליטול את דבר הדואר ועל פי הדין, יש לראות במבקש כמי שקיבל את ההזמנה לדין שנשלחה אליו ויש לראות את המסירה כמבוצעת. (השוו בעניין זה לרע"פ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל (נבו) 10.2.2015); רע"פ 8651/13 משה סקה נ' מדינת ישראל (נבו) 31.3.2014); ורע"פ 5258/14 חיים סמימי נ' מדינת ישראל (נבו) 3.8.2014). בנוסף, מעיון במערכת נט המשפט, המבקש זומן על ידי מזכירות בית המשפט לדין הקראה נוסף ליום 4.2.26, באותה הכתובת אליה שלחה המשיבה את הזימון לדין, ת"ד 00464 פסוטה 2517000, ומעיון באישור המסירה המתויק בתיק, עולה כי המבקש סירב לקבל את דבר הדואר, בציון שם הדוור והתאריך 27.10.25.

17. מהאמור עולה כי המשיבה פעלה למשלוח הזמנה למשפט אל המבקש בכתובת הדואר שלו ביום 16.3.25, במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק ובטרם חלפה שנה מרגע קבלת הבקשה להישפט אצלה ביום 23.5.24. גם דין הטענה כי מדובר במעשה בי-דין להידחות. תשובת מפנ"א ביחד לדו"ח שבוטל, מתייחסת למספר דו"ח ספציפי ולא לדו"ח הנוכחי. ייתכן כי במקרה שם אכן לא היה אישור מסירה, או כל מסמך אחר המלמד כי המשיבה עמדה בתנאים הקבועים בחוק לעניין המצאת כתב האישום, אולם במקרה זה שלפני, קיים תיעוד מספק לעניין עמידת המשיבה בתנאים הקבועים בחוק ולפיכך לגבי דו"ח זה, לא חלה התיישנות.

19. בנסיבות אלה, דין הבקשה להידחות. התיק קבוע להקראה ליום 8.2.26 בשעה 10.00. ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"ו, 01 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.